ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ... ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου).

Ὁ Θωμᾶς Ρουζέ, ὁ ὁποῖος ἦταν ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ἑνὸς τμήματος τῶν Λοιθηρανῶν, ὥρμησε ἐναντίον τοῦ Ρολάνδου σείοντας τὸ ξίφος του στὸν ἀέρα. Καθὼς ἐπλησίασε ὅμως, δέχτηκε μιὰ τέτοια σπαθιὰ ἀπ' τὸ λοχαγό, ποὺ τὸ ξίφος του ἔγινε κομμάτια καὶ τὸ χέρι του κρεμάστηκε κάτω σὰν παράλυτο. Οἱ Οὐγενότοι ὡστόσο ἐξακολουθοῦσαν τὴν ἐπίθεσι κ' οἱ λιγοστοὶ ἱππεῖς τοῦ λοχαγοῦ ἀντιστεκόνταν μὲ παραδειγματικὴ τόλμη στὴν ὁρμὴ τῶν ἐχθρῶν τους.

Τρίτο σφύριγμα ἀκούστηκε τότε κ' οἱ Οὐγενότοι ἄρχισαν νὰ ὑποχωροῦν πρὸς τὸ δάσος. Εἶχαν ἀφήσει στὴ μέση τοῦ δάσους σαράντα περίπου νεκροὺς καὶ πῆραν μαζύ τους ἄλλους τόσους πληγωμένους.

Ἀλλὰ κι' ἀπὸ τοὺς ἱππεῖς τοῦ λοχαγοῦ δὲν ἀπόμειναν παρὰ μονάχα δεκαοχτώ. Ὁ Χαιρεμαρίας εἶχε δεχτῆ στὸ πρόσωπο μιὰ τρομερὴ σπαθιά, γιὰ τὴν ὁποίαν ἐδέχθη τὰ συγχαρητήρια τοῦ γενναίου ἀρχηγοῦ του καὶ τοῦ δουκός.

— Χαῖρε, Μαρία! ψιθύρισε μὲ τὴν καλογερικὴ προφορά του ὁ εὐσεβὴς στρατιώτης. Φαίνεται πὼς εἶχα διαπράξει πολλὰ ἁμαρτήματα καὶ ὁ Θεὸς γιὰ τιμωρία μοῦ παρεμόρφωσε τὸ πρόσωπο. Κ' ἐπειδὴ δὲν θἆμαι πειὰ ὡραῖος γιὰ νὰ φέρνω σὲ πειρασμὸ τὶς γυναῖκες, θὰ πέσω στὴ μετάνοια. Ἔχω τὴν ἰδέα πὼς μ' αὐτὸν τὸν τρόπο θὰ ἐξασφαλίσω τὴ σωτηρία τῆς ψυχῆς μου. Χαῖρε Μαρία κεχαριτωμένη.

Ἐντωμεταξὺ οἱ ὑπόλοιποι Οὐγενότοι εἶχαν συγκεντρωθῆ πέρα ἀπ' τὸ δάσος γιὰ νὰ ἀποφασίσουν τί μέτρα ἔπρεπε νὰ λάβοιν.

Ὁ Θωμᾶς Ρουζὲ ἔδωσε νὰ καταλάβοιν ὅτι δὲν εἶχε χαθῆ ἀκόμη κάθε ἐλπίδα. Ὁ λαὸς τῆς Ἐκουένης ἦταν μαζύ τους, κι' ἂν ἡ βασίλισσα ἐπρόκειτο νὰ σταματήση στὸ προάστειο, θὰ τὴν ἔπιαναν, χωρὶς μεγάλη δυσκολία. Σὲ λίγο θὰ γύριζαν ἡ περιπολίες των καὶ θὰ τοὺς ἐπληροφοροῦσαν σὲ ποιὸ σημεῖο εἶχε σταθῆ ἡ βασίλισσα. Στὸ μεταξὺ αὐτὸ οἱ ἱππεῖς τοῦ λοχαγοῦ κ' οἱ συνοδοὶ οἱ φρουροῦντες τὴν βασίλισσα ἐξακολούθησαν τὸ δρόμο τους καὶ σὲ λίγο ἔφτασαν πράγματι στὰ πρῶτα σπίτια τῆς Ἐκουένης, ὅπου καὶ σταμάτησαν.

Ἡ βασίλισσα ἦταν πολὺ κουρασμένη. Τὰ ροῦχα της εἶχαν μουσκέψει ἀπ' τὸν ἱδρῶτα κι' ὅμως ἐδίσταζε νὰ μπῆ στὴν Ἐκουένη. Στὸν πύργο Μοντμορενσὺ ἐξ ἄλλου δὲν μποροῦσαν νὰ καταφύγουν, τόσο λίγοι ποὺ ἦσαν, γιατὶ ἴσως τοὺς ἐπερίμενε νέα ἐνέδρα καθ' ὁδόν.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὁ ὑποκόμης Νοαζύ, ἀφοῦ προηγουμένως ἔλαβε τὴν ἄδεια, ἀνέφερε στὴ βασίλισσα ὅτι στὴν ἄλλη ἄκρη τῆς Ἐκουένης ὑπῆρχε ἕνα σπιτάκι, σχεδὸν χωρισμένο ἀπ' τ' ἄλλα, οἱ ἰδιοκτῆται τοῦ ὁποίου θὰ τὸ θεωρήσουν ἀσφαλῶς μεγάλη τιμὴ τους νὰ φιλοξενήσουν τὴ βασίλισσα.

Ὁ Θωμᾶς Ρουζὲ ὥρμησε κατὰ τοῦ Ρολάνδου σείοντας το ξίφος στὸν ἀέρα!...

— Ἀφοῦ εἶνε ἔτσι, ἂς πᾶμε, εἶπε ἡ Μαρία Στοῦαρτ. Δεῖξτε μας τὸ δρόμο, ὑποκόμη.

Στὸ δρόμο συνάντησαν τὶς περιπολίες τῶν Οὐγενότων, ἡ ὁποῖες δὲν ἐτόλμησαν νὰ τοὺς ἐπιτεθοῦν. Περιωρίσθησαν μόνο νὰ ρίξουν ἄγρια καὶ ἀτειλητικὰ βλέμματα στοὺς εὐπατρίδας.

Σὲ λίγο εἶχαν φτάσει μπροστὰ σ' ἕνα κομψὸ σπιτάκι κι' ὁ Ἀλβέρτος Νοαζὺ ξεπεζεύοντας χτύπησε τὴν πόρτα.

Τὸ σπίτι αὐτὸ ἦταν τοῦ Διονυσίου Γενναίου, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀναχωρήσει μισὴ ὥρα πρίν. Ἡ Ἰωάννα στεκόταν πίσω ἀπ' τὸ παράθυρο κ' εἶχε δίπλα της τὸ μικρὸ Ρογῆρο. Ἡ δυστυχισμένη γυναῖκα ὑπόφερε πολὺ ἐκείνη τὴν ὥρα. Ἐφοβόταν ὑπερβολικὰ τὴν ἐκδίκησι τοῦ γραμματέως τοῦ Κοντοσταύλου, ὕστερα μάλιστα ἀπὸ τὴν προσβολὴ ποὺ τοῦ εἶχε κάνει. Ἤξερε πὼς ὁ ἄθλιος ἐκεῖνος δὲν θ' ἀργοῦσε νὰ πραγματοποιήση τὶς ἀπειλές του. Σκεπτόταν τὸ σύζυγό της ποὺ τὴν εἶχε ἀφήσει μοναχὴ καὶ κύτταζε μὲ δάκρυα στὰ μάτια τὸ Ρογῆρο της.

Αὐτὴ ἀκριβῶς τὴ στιγμὴ ποδοβολητὸς ἀλόγων ἀκούστηκε στὸ δρόμο κι' ἀμέσως τὸ αἷμα τῆς Ἰωάννας πάγωσε.

— Θεέ μου! ψιθύρισε τρομαγμένη. Εἶνε αὐτοί!... Ἤρθαν νὰ τὸν πάσουν. Τί νὰ κάμω τώρα; Ἔ, σεῖς, μὴν ἀνοίγετε. Σᾶς ἀπαγορεύω... Λὲν ἀκοῦτε;... φώναξε στοὺς ὑπηρέτες της.

Ἡ θύρα ὅμως εἶχε ἀνοίξει. Τὴν ἴδια στιγμὴ μπῆκε τρεχάτη ἡ ὑπηρέτρια φωνάζοντας:

— Κυρία, εἶνε ὁ γνωστός σας ὑποκόμης Νοαζύ, μαζὺ μὲ μιὰ ὥμορφη κυρία καὶ θέλει νὰ σᾶς ἰδῆ.

— Ποιὰ νάναι αὐτὴ ἡ κυρία; εἶπε μέσα της ἡ Ἰωάννα, παίρνοντας τώρα κάποιο θάρρος.

Σὲ λίγες στιγμὲς παρουσιάστηκε μπρός της ἡ Μαρία Στοῦαρτ, μαζὺ μὲ τρεῖς ἄνδρες, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ ἕνας ἦταν ὁ ὑποκόμης Νοαζύ.

— Κυρία, εἶπε ὁ Νοαζὺ στὴν Ἰωάννα, ζητοῦμε τὴν φιλοξενία σας. Ἔφερα στὸ σπίτι σας τὴν βασίλισσα, βέβαιος ὅτι θὰ μᾶς δεχθῆτε εὐμενῶς.

— Σᾶς εὐγνωμονῶ γι' αὐτό, ἀγαπητὲ κύριε, ἀποκρίθηκε ἡ Ἰωάννα ἀπλώνοντάς του τὸ χέρι της, τὸ ὁποῖο ἐκεῖνος ἐφίλησε μὲ ἀβρότητα.

Ἔπειτα γυρίζοντας πρὸς τὴ Μαρία Στοῦαρτ τῆς εἶπε μὲ σεβασμό:

— Εἶμαι πολὺ εὐτυχισμένη. Μεγαλειοτάτη, ποὺ σᾶς βλέπω στὸ φτωχικό μου. Εἶμαι στὴ διάθεσί σας. Δὲν ἔχετε παρὰ νὰ διατάξετε...

Ἡ βασίλισσα ὡδηγήθηκε ἀμέσως ἀπ' τὴν ὡραία οἰκοδέσποινα στὴ διπλανὴ κάμαρα, ὅπου ἄλλαξε τὰ ροῦχα της καὶ κουρασμένη ὅπως ἦταν ἀπ' τὶς συγκινήσεις τῆς ἡμέρας δὲν ἄργησε νὰ ἀποκοιμηθῆ. Ἡ Ἰωάννα βγῆκε σιγὰ ἀπ' τὸ δωμάτιο καὶ μπῆκε στὴ σάλα, ὅπου βρισκόντουσαν οἱ εὐγενεῖς τῆς βασιλικῆς συνοδείας. Ὁ καρδινάλιος τῆς Λωρραίνης, ποὺ κουβέντιαζε αὐτὴ τὴ στιγμὴ μὲ τὸν ὑποκόμητα, χαμήλωσε τὴ φωνή του, ὅταν ἄκουσε πὼς ἡ βασίλισσα κοιμήθηκε. Τὸ ἴδιο ἔκαμε κι' ὁ Ἐρρῖκος Μοντμορενσύ, ποὺ εἶχε πάρει τὸ Ρογῆρο στὰ γόνατά του. Σὲ λίγο ἔφτασαν μπροστὰ στὸ σπίτι μαζὺ μὲ τὴν ὑπόλοιπη συνοδεία καὶ ὁ Γύζης μὲ τὸ λοχαγὸ Φερουλλιάκ.

Ἡ Ἰωάννα μόλις ἀντίκουσε τὸ λοχαγό, τὸν ἀνεγνώρισε ἀμέσως κ' ἔδειξε ὑπερβολικὴ χαρὰ ποὺ τὸν ξανάβλεπε ἔπειτα ἀπὸ ὀχτὼ ὁλόκληρα χρόνια. Δὲν μποροῦσε ποτὲ νὰ λησμονήση τὴν ἐκδούλευσι ποὺ τῆς εἶχε προσφέρει ὅταν ἐκινδύνευσε μέσα στὸ δάσος.

Ὁ λοχαγὸς φάνηκε κι' αὐτὸς συγκινημένος ἀπ' αὐτὴ τὴ συνάντησι καὶ τὴν ἄκουε μὲ πραγματικὴ εὐχαρίστησι νὰ τοῦ περιγράφη τὰ ἀγαθὰ τῆς σύζυγικῆς ζωῆς της.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀκούστηκε ἀπέξω μιὰ χοντρὴ φωνὴ ποὺ μουρμούριζε ἀκατάληπτα λόγια. Ἡ πόρτα ἄνοιξε καὶ μπῆκε ὁ Δὸν Μαθουρῖνος κατακόκκινος. Μολὶς βρέθηκε μπροστὰ σὲ τόσο σπουδαῖα πρόσωπα, τάχασε, ἀλλὰ γρήγορα ξαναθρῆκε τὴ συνηθισμένη του ἀταραξία κι' ἄρχισε νὰ τοὺς χαιρετάη ὅλους μὲ τὴ σειρά. Ἐκεῖνοι μὴ μπορῶντας νὰ κρατήσουν τὰ γέλια τους, τοῦ εἶπαν νὰ σωπάση γιὰ νὰ μὴν ξυπνήση μὲ τὶς φωνές του τὴ βασίλισσα. Τότε ὁ ἐφημέριος πῆρε παράμερα τὸ λοχαγὸ κι' ἄρχισε νὰ τοῦ διηγεῖται, κάτως σιγανώτερα, τὴν περιπέτεια ποὺ τοῦ εἶχε συμβῆ στὸ δρόμο. Ἐνῶ ἐρχόταν ἐπάνω στὸ βασιλικὸ φορεῖο ἥσυχος καὶ ξέννοιαστος, τὸν σταμάτησαν κοντὰ στὸ δάσος μερικοὶ ἀπλισμένοι ἄνδρες. Ἦταν περίπολοι τῶν Οὐγενότων, ποὺ εἶχαν μείνει ἐκεῖ μετὰ τὴ σύγκρουσι, μήπως πιάσοιν κανένα ἐπίσημο πρόσωπο. Μόλις ὅμως πλησίασαν τὸ φορεῖο κ' εἶδαν μέσα μονάχα ἕναν καλόγερο, ἄρχισαν νὰ βλαστημοῦν κι' ἀφοῦ τοῦδωσαν κάμποσες ξυλιὲς στὰ ὀπίσθια, τὸν ἄφησαν νὰ φύγη. Μὲ ὅλη αὐτὴ τὴ φασαρία ἡ ὄρεξι τοῦ σεβασμιωτάτου εἶχε ἀνοίξει κ' ἡ πεῖνα του ἦταν τρομερή.

Τότε ὁ λοχαγὸς σηκώθηκε καὶ παρακάλεσε τὴν κυρὰ Μαρτίνα, τὴν ὑπηρέτρια, νὰ δώση στὸν Μαθουρῖνο νὰ γευματίση γιὰ νὰ πάψη νὰ παρατονιέται.

Σὲ λίγο ὁ Δὸν Μαθουρῖνος εἶχε στρογγυλοκαθήσει στὸ μαγερειό, ὅπου τοῦ ἀπίθωσαν ἕνα ὡραιότατο χοιρομέρι καὶ μιὰ μπουκάλα κρασί.

— Δὲν θὰ μὲ συντροφέψης στὸ τραπέζι, ἀγαπητὲ φίλε; εἶπε στὸ λοχαγό. Θὰ προτιμοῦσα, ξέρεις, νὰ πεθάνω ἀπ' τὴν πεῖνα παρὰ νὰ φάω μοναχός μου.

— Θὰ γυρίσω σὲ λίγο, εἶπε ὁ λοχαγὸς καὶ μπῆκε στὴ σάλα...

ΕΧΘΡΟΙ ΚΑΙ ΦΙΛΟΙ

Ὁ Διονύσιος Γενναῖος, μόλις βγῆκε ἀπ' τὸ σπίτι του, κέντησε τ' ἄλογό του κι' ἀψηφῶντας τὴν καταιγίδα ποὺ εἶχε ξεσπάσει ὁρμητική, ἄρχισε νὰ καλπάζη πρὸς τὸ Καντιγύ. Ἔξαφνα ὅμως, καθὼς ἔμπαινε στὸ δάσος, δυὸ ἄντρες πετάχθηκαν μπροστά του κι' ἅρπαξαν τὸ χαλινάρι τοῦ ἀλόγου του. Ὁ σύζυγος τῆς Ἰωάννας ξαφνιάσθηκε ἀπ' τὴν ἀπρόοπτη αὐτὴ ἐπίθεσι καὶ θέλησε ν' ἀντισταθῆ. Ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ ὅμως στὸ δρόμο εἶδε ντουφέκια γυρισμένα καταπάνω του καὶ κατάλαβε πὼς κάθε ἀντίστασι ἐκ μέρους του θἆταν ἀνώφελη. Ἀπέσυρε τὸ χέρι του ἀπὸ τὸ ξίφος καὶ ξεπέζεψε. Μόλις πάτησε στὸ χῶμα, ἀνεγνώρισε δυὸ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους. Ἦσαν ὁμόθρησκοί του Οὐγενότοι.

(Ἀκολουθεῖ).